

altsaa, kan man sige, et Tilfælde, at der ikke kom en Bane til Svaneke, og den daværende Trafikminister trøstede Kredens Repræsentant med, at saa kom den forhaabentlig med næste Gang, der vilde jo sikkert ikke gaa saa lang Tid, inden der paa ny blev vedtaget en Jernbanelov i Folketinget. Alle disse Ting, synes jeg, taler til Fordel for, at Byen Svaneke saa snart som muligt kommer i Betragtning. Jeg haaber, at en Del Vanskeligheder ovre paa Øen med Hensyn til dette Baneanlæg maa overvindes i Løbet af forholdsvis kort Tid, og vi vil saa komme til Regering og Rigsdag med Andragende om at faa Svaneke sat i Forbindelse med Jernbanenettet. Jeg skal paa dette Tidspunkt ikke komme ind paa Enkeltheder i denne Sag, da disse endnu ikke er naaede til deres endelige Afgørelse, men kun anmode om, at Sagen maa blive behandlet med Forstaaelse og Velvillie af dette høje Ting.

Endelig vil jeg udtale min Tilslutning til de Udtalelser, som min ærede Kollega, det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge), fremkom med under Forhandlingerne forleden Dag. Ogsaa jeg finder det ganske uforsvarligt, at den bornholmske Granitindustri stadig forbigaas til Fordel for den udenlandske. Den bornholmske Granit er i Virkeligheden uovertruffen i Kvalitet. Bedre Granit faar man ikke noget Sted, og naar Prisen er den samme eller maaske kun en lille Smule større nu og da end Prisen paa udenlandsk Granit, er det Statens, Kommunernes og de Privatmænds Pligt, der har med den Slags Arbejder at gøre, at støtte vor hjemlige Granitindustri.

Jeg vil ligeledes støtte det ærede Medlem fra Rønne i hans Ønske om, at der maa blive Lokalporto for hele Bornholm. Saaledes som vore Kommuner ovre paa Bornholm er skaarne i Stykker ved Postdistrikternes Fordeling, vil Lokalportoens Indførelse være en Simplificering af Arbejdet for Postembedsmændene og en stor Behagelighed for alle dem, som bor i disse Kommuner, idet der under den nuværende Ordning er mange ganske urimelige Forhold. Der er Kommuner, som med Hensyn til alle øvrige Forhold hører sammen, men i postlig Henseende er delte mellem forskellige regnskabsførende Postkontorer.

Jeg skal dermed forlade de lokale Forhold og omtale et Spørgsmaal, som tidligere er omtalt her i Tinget. Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), som talte her i Salen for

nylig, mindede om, at han den Dag fejrede et Slags Jubilæum, idet det den nævnte Dag var 10 Aar siden, det ærede Medlem havde talt imod Loven om den højere Almenskole, og det ærede Medlem følte sig paa denne sin Jubilæumsdag som en Triumfator; medens han for 10 Aar siden havde talt for døde Øren her i dette høje Ting, havde der nu samlet sig — efter hvad det ærede Medlem mente — et mægtigt Kor af sagkyndige Mænd, som protesterede mod den nye Ordning. Derfor krævede det ærede Medlem en Revision af Loven, en Revision, der efter det ærede Medlems Udtalelse i det store og hele skulde betyde en Tilbagevenden til de gamle Tilstande, for saaledes som det nu gaar, kunde det ikke blive ved at gaa uden den største Fare for Nationen. Saaledes lød det ærede Medlems stærke Advarselsord. Jeg vil imidlertid bede den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet ikke at lade sig skræmme af disse stærke Ord, thi der staar ikke Realiteter bag ved dem. Nævnte Lov blev vedtaget her i Folketinget 1903. Den blev gennemført af det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der den Gang var Kultusminister. Hvor uenig jeg end i mange politiske Spørgsmaal kan være med det ærede Medlem, er jeg villig til at anerkende det ærede Medlems store Fortjeneste af det højere Skolevæsen her i Danmark, og en af de største af disse Fortjenester er netop Gennemførelsen af Skoleloven af 24. April 1903. Ved denne Lov brødes der nye og gode Baner for Udviklingen her i Danmark. Man frigjorde Skolerne for Klassicismens Aag og førte dem ind i et moderne Spor. Det var et radikalt Skridt — der er maaske dem, der vil mene, at det er det eneste radikale Skridt, det ærede Medlem nogen Sinde har gjort —, men det var ikke noget umotiveret Skridt, og jeg vil hævde, at den Udvikling, der har fundet Sted i de 10 Aar, har langt fra været Reformens Fædre til Skamme. Jeg vil derfor hævde, at vi maa beholde denne Skolelov, at dens Grundlag ikke bør ændres, men at Udviklingen bør føres videre i det Spor, vi den Gang kom ind i. Men jeg skal paa den anden Side ikke nægte, at der klæber adskillige Mangler ved denne Lov som ved saa mange andre, og jeg har ikke det mindste imod, men vilde tværtimod finde det rigtig, om den højtærede Kultusminister forberedte en partiel Revision af Bestemmelserne i denne Lov, efter at de interesserede Mænds Er-